

[Jørgen Junior.]

for ikke skyde skylden på midlet, der bruges til at opnå målet. Vi skal skabe baggrunden for, at den enkelte ansvarsfølelse kan vokse, således at drivkraften i de usle rusmidler afløses af en glæde over at kunne vurdere, hvad der kan være medvirkende til at skabe positive indtryk, samt hvor, hvornår og i hvor store mængder dette modsvarer, hvad man ønsker at opnå for sig selv og sine omgivelser.

En fornuftig alkoholkultur, der er baseret på den kendsgerning, at øl, vin og spiritus er forbrugsvare, der er en del af vor hverdag og vore fester, må anerkendes som grundlaget for overhovedet at kunne vurdere, hvorledes færrest mulige skal kastes ned i de af livets faldgruber, der har med alkohol at gøre. De faldgruber kan vi nemlig ikke fjerne.

Vi kan imidlertid gøre tre ting. Vi kan gøre det helt klart for alle samfundsborgere, at faldgruberne findes. Vi kan hjælpe dem, der ikke har forstået advarslerne og falder i vandet. Og fremfor alt kan vi forøge det enkelte individs ansvarsfølelse, økonomisk, moralsk og på de mange andre felter, hvor samfundet i disse år forsøger at fravriste både dig og mig, os alle sammen, det, at vi har lov til at være os selv, hvor man forsøger at gøre os til robotter i en lidt »istisk« 1984-model, hvor samfundet tager hånd om den enkelte fra vugge til grav. Kort sagt: fremskridtspartiet tager parti for friheden, men en frihed under ansvar for den enkelte.

Da vi imidlertid også går ind for erkendelse og for ærlighed i politik, så skal det ikke underkendes, at der findes problemer. Først og fremmest må der oplyses om risici ved alkohol over for de unge. Det sker bedst i skolen, hvor sundhedslære, både med skrækberetninger, med informationer og med sober vejledning, bør være en væsentlig del af samfundets tilbud om oplysning. I et samfund bestående af ansvarsbevidste mennesker med en målsætning om at give deres børn den bedst mulige baggrund ville allerede oplysning medføre, at børnene ikke kan blive ofre for det negative i alkoholkulturen.

Faren for øjeblikket er imidlertid, at vi har ikke et sådant samfund. Mens jeg hidtil stort set har stået og erklæret mig enig med socialdemokratiet, med socialdemokratiets ordfører, så må jeg her sige, at ansvaret for, at samfundet er blevet forfladiget og ødelagt i undervisningssektoren, ja, det har socialdemokratiet,

fordi man har frataget mange af dette lands borgere deres fornemmelse af, at det betyder noget, hvilke handlinger de udfører. Derfor er det blevet sværere end nødvendigt at forebygge.

Men så er der naturligvis dem, der allerede er blevet ofre for den ødelæggende politik, nemlig vore gamle drankere og de alt for mange dovne unge, der har fået et alkoholproblem i stedet for et ansvar at leve op til. Den tredje gruppe, alle vi, der drikker lidt mere, end vi gjorde for nogle få år siden, vil jeg se bort fra, for vi er nemlig ikke samfundsproblemer. Den Martini, der skænkes kl. 16, lidt uvenskabeligt sagt: SFs guldbajere, eller den daglige rødvin forhindrer ikke en normal arbejdsindsats eller tilpasning til fællesskabets regler; det er forbrug, det er ikke misbrug.

Hvis vi går tilbage til dem, for hvem alkohol er et problem, synes jeg, at man må dele dem op i to grupper.

For det første de gamle alkoholikere, og dér er ikke meget at gøre, de skal have hjælpen til at overleve på den måde, som de selv har valgt. Jeg er her helt enig med regeringen i, at vi ikke på nogen måde skal begynde at løfte pegefingre eller spille moralske helte.

De unge er det jo noget anderledes med. De skal have en chance, både af menneskelige og af samfundøkonomiske grunde, men de skal ikke pakkes ind i vat som på behandlingsinstitutioner à la dem, der findes visse steder, og som ikke udfører arbejdet tilstrækkelig godt. Jeg har nylig hørt et eksempel fra Sankt Hans, det virkede afskrækkende. Jeg kan ikke bedømme, om det er symptomatisk, men hvis det er det, vil jeg nok sige, at så duer den institution ikke på det pågældende område.

Imidlertid har jeg i den rapport, der er tilsendt mig forinden, bl. a. også læst lidt om, hvorledes man gør i f. eks. Ringkøbing amt. Dér udfører nogle få – det er ikke mange – skov- og landbrugsarbejde. Det lyder efter min mening som noget særdeles fornuftigt. Der er tale om små institutioner, der er tale om et reelt opsyn, og der er ikke tale om, at pladderhumanismen er ordførende og altafgørende.

Så er der også et andet punkt, der må nævnes, og det er kontanthjælpen fra bistandskontorerne. Den skal gives i virkelige trangstifælde. Den skal ikke, som man desværre til stor irritation for mange mennesker i dette land ser det igen og igen, gives til finansiering af nye drukture.